

In čuli so pravljico ciklamni in čuli jo po mračnih votlinah čuki in sove in netopirji, čulo jo je vse stvarstvo . . .

* * *

Majniško jutro. Gori pri razvalini kimajo ciklamni v jutranjem hladu, uharice in čuki se okorno gibljejo po duplih in debelo gledajo. Z vrha stolpa kapajo v prah solze, bleščeče se v prvem žaru vzhajajočega solnca.

Prihiteli so v majniškem jutru ciklamni k razvalini in šepetali ljubek pozdrav Nadi, in brzele so k razvalini sove, čuki in netopirji pozdravljat Nado. Razne druge cvetke so izpulile nežne svoje nožice iz tal in so romale k razvalini — k Nadi. Ciklamni pa so pristopicali najvišje in so klicali mogočen pozdrav. Uharice so ukale, čuki in netopirji so pozdravljali lepo Nado.

* * *

Solnca majniškega prvi sij zlati rob veličastnega nebnega oboka . . .

Ali še joče biserne solze gori v stari razvalini zakleta deklica, lepa ko majniško jutro, mila ko luna na polnočnem nebu? Ali je rešena? . . .

Veselja plaka! Lepo majniško jutro — zakleta deklica — se je porodilo in siplje biserno roso po ciklamnih in po drugih cveticah, po smrekah in brezah, po jelkah in po borih, pa gleda veselo, rešena zimskih spon, tudi po mračnih duplih k učenim sovam, čukom in prhutajočim netopirjem. Mladost, oh, mladost!

Zjutraj.

Ko zapoje ptičica:

či-či-ri,

v sobi smeh sladak zveni:

hi-hi-hi.

Pa sem te prehitel speť,

ha-ha-ha!

Ptička poje: či-či-ri —

on se ji smehlja.

Smuknili so žarki v hram —

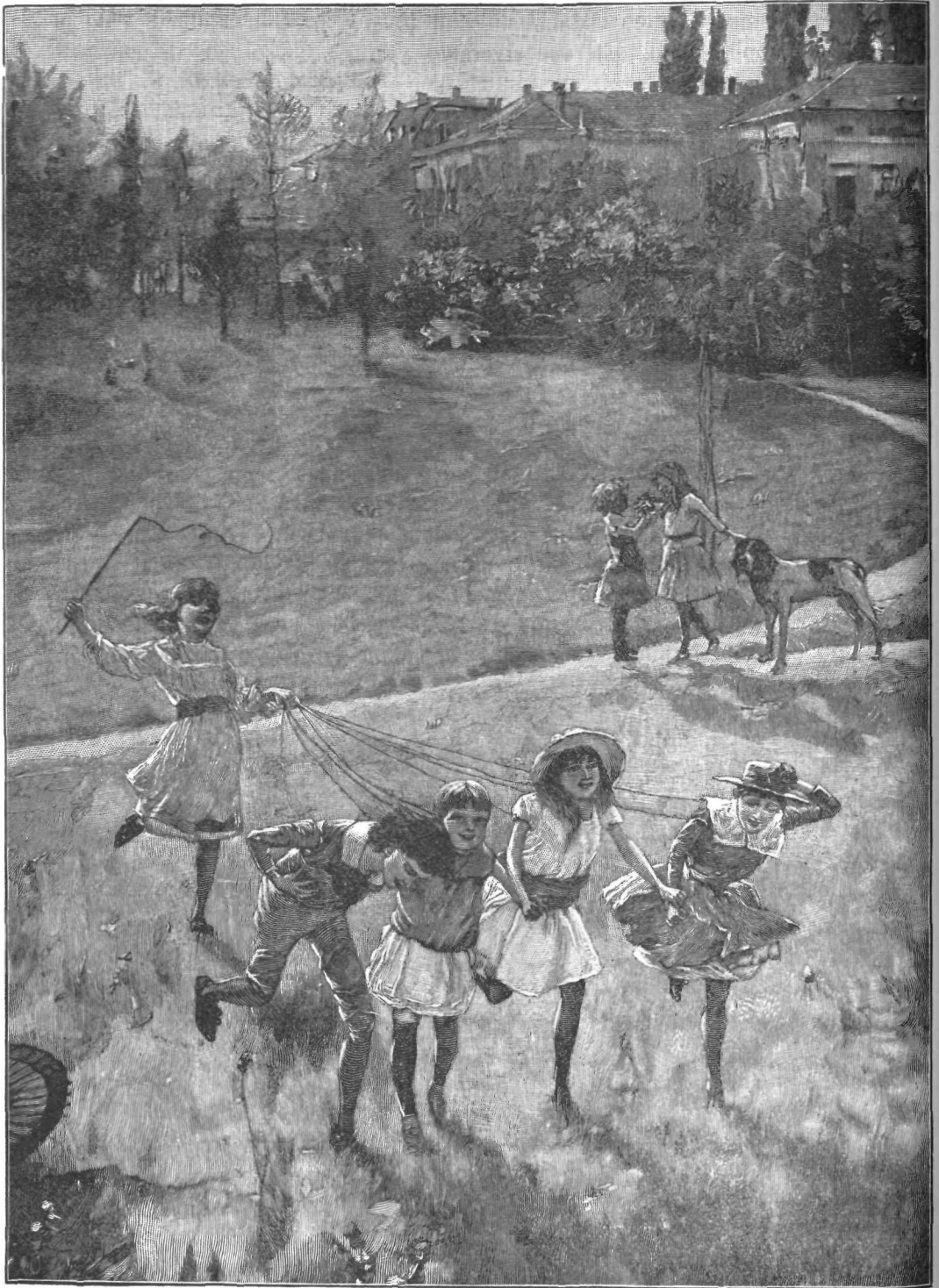
he-he-he!

Pojte, nagajivčki, tja,

kjer lenuhi spe! . . .

Borisov.

❖ Pomladno veselje ❖

